

אשרי האיש

מצורף המדור

"הזקנו קורא נא"

להיזק ועידוד לימים אלו
בעמוד האמצעי של הגליון

בעזרת ה' נעשה ונצליח

יום ו' ערש"ק ג' אב תש"פ

פרשת דברים

שבת חזון

גליון תמ"ד

שנה ט'

החסידות בדרך רבוה"ק זיע"א

מפי ספרים וסופרים

אהבת ישראל לבורא ית"ש

הראשונה טעות, ובפעם השניה גם טעות, אבל שלש פעמים זה גוזמא למרוד קדם המלך. ענה לו הידיד: המלך צודק, ואני אגיד למלך דברים כהויות, שאבי המנוח הלך לעולמו קמו אנשים דלא מעלי שרצו שאני לא יעלה על כסא אבי, וניסו לעשות כזה דבר שאני ימרוד במלך, ואז המלך יוריד אותי מזדגתי להיות קרוב אל המלך כל כך, לכן מרדתי נגד המלך והמלך סלח לי, אבל אז בפעם הראשונה אמרתי לעצמי שבטח הם יאמרו נו מילא בפעם אחת המלך יסלח לו, בא ונראה מה יעשה בפעם השניה, ולכן עשיתי זאת פעם שניה, ובכדי שזה יהיה מושלם שהמלך סולח לי לכן עשיתי עוד פעם מרד במלך.

שאל אותו המלך מה היה קורה אם הייתי מעניש אותך או הורג אותך, מה היית עושה, אז אמר הידיד באמת לא חשבת על זה כי ידעתי שהמלך יסלח לי, אבל אם המלך באמת היה מעניש אותי הייתי מקבל את זה, והכל בכדי לשמור על כבודו של המלך.

וכך גם הנמשל: בני ישראל מרדו במלכו של עולם - הקב"ה, לאחר שהגויס כל הזמן קינאו בהם למה זכו לקבל את התורה, וכמו שכתוב למה נקרא 'הר סיני' על שם השנאה שבערה בלב העובדי כוכבים על שזכו בני ישראל לקבל את התורה הק' בכזה אהבה והשתוקקות לדבר. אבל מה לעשות שבעוונותינו הרבים נחרב בית המקדש, ולכן אפילו שפשענו ועשינו רח"ל נגד רצון הקב"ה, אומר הוא שמוכן לסלוח ולהעביר על כל החטאים שעשינו, ובעזרת ה' שיבנה בית המקדש יתהפך ימים אלו לימים טובים, ויהי"ר שזוכה לזה במהרה דידן (מובא מהרה"ק בעל "החתם סופר").

צום הרביעי וצום החמישי זה ימים קשים לישראל, שבו נשתברו הלוחות ונשרף בית מקדשנו, ושמן היכלו, ונפלה עטרת ראשינו, וכתוב שבעת שיבוא משיח צדקנו בב"א ימים הללו יהפכו לששון ולשמחה, והיינו למועד וליום טוב.

ולכאורה נשאלת השאלה, מכאלה ימים קשים, שבשל עוונותינו קרו דברים קשים הנ"ל, מגיע לנו עונש, ולא פרס כלומר שיעשו הימים הללו למועד ול"ימים טובים"?

ובכדי להבין, אפתח במשל פי לאדם אשר היה קרוב מאוד למלך, ולא די בכך, אלא כל הסודות שהיה למלך לספר היה מספר לידידו זה, ובאמת ידיד זה שמר אמונים למלך, וכל דבר שאמר המלך לא הוציא החוצה, וכל דבר שביקש, עשה זאת ברצון ובהכנעה קדם המלך.

לאחר כמה שנים הגיע לגיל הזקנה, ולא כמו אותם ימים כבירים שהיה עם המלך, אלא היה מדבר איתו בטלפון, או שהיה מטריח את עצמו לבוא לפני המלך, אמנם לאחר כמה חודשים הלך הידיד למנוחת עולמים.

מיד לאחר ימי האבל מילא את מקום אביו - בנו, שגם הוא היה שומר אמונים למלך, ובכך המשיך את דרך אביו המנוח. אמנם, לאחר כמה חודשים מרד נגד המלך, מיד לקחו אותו לבית משפט, והחליטו השופטים שבגלל שמרד במלך יקבל גזר עונש גלות, אבל בגלל שהיה ידיד קרוב למלך, אמר המלך לסלוח לו, ולהעביר לו על חטאיו, לאחר כמה שבועות עוד פעם מרד, וגם כאן המלך מחל על כבודו, ולאחר כמה חודשים עוד הפעם כמעשהו בראשונה ובשניה כך מעשהו בשלישי והמלך סלח לו. אז המלך לא יכל להתאפק, ושאל אותו מפני מה הוא מרד, בא ונאמר בפעם

אמרות טהורות

אמרות קודש מרבותינו הק' מאלכסנדר

לומר הצור תמים פעלו, עכ"ל.
בביאור הדבר נראה לומר דפי' הכתוב הצור תמים פעלו כלומר דכל העונשין שבאין חי' על האדם הן מחסדיו ורחמיו של אבינו האב הרחמן והוא כולו טוב, דא"א לומר כלפי הקב"ה תמים, אם לא יהיה הדבר בתכלית השלימות בכל הצדדים, וכבר הובא בספרי רבוה"ק ז"ע דע"י התורה"ק רואין דכל העונשין והדינין חי' המה כולו טוב מהאב הרחמן, וזה פי' דברי המדרש הנ"ל 'אילו אחר אומר הצור תמים פעלו היו אומרים זה אינו יודע "טובה", של מידת הדין' כלומר שאינו יודע תכלית הטובה מהמידת הדין והוא אומר הצור תמים פעלו אלא משה כו' כלומר משרע"ה היה מקור התורה, וע"י התורה"ק יודע תכלית היסורים שהכל לטובה כנ"ל. לכן כתיב בו יודיע דרכיו למשה לזה נאה לומר הצור תמים פעלו, שהכל לטובה מהאב הרחמן. (אמונת משה)

כל מה שדיבר ה' בכל הזמנים, שיתקיימו באופן של ברכה מרובה וגלויה לעין כל

ה' אלקי אבותיכם יוסיף עליכם וגו' ויברך אתכם כאשר דיבר לכם (א', י"א). ויש להבין שלא הזכיר מה דיבר והיכן דיבר. ונראה המכוון כי היתה משרע"ה בזה, שכל דיבורי ה' הטובים שבירכתם בכל הזמנים, כי ה' דיבר טוב על ישראל (במדבר י' כ"ט), יתקיימו בברכה שלימה וגלויה, בבחינת חסדים טובים, היינו שיהא גלוי ונראה לעין כל הטובות שעושה הקב"ה עם ישראל (עיין ליקוטי תורה פ' לך לך), וזהו הפי' 'ויברך אתכם' ר"ל שישפיע לכם באופן של ברכה גלויה, 'כאשר דיבר לכם' כל מה שדיבר לכם בכל הזמנים, שיתקיימו כל הדיבורים הטובים מכל העיתים באופן של ברכה מרובה וגלויה לעין כל.

(ב"ק מרן אדמו"ר שליט"א)

כאשר זכה לחלקו של מקום, יכל לדבר אל כולם בפעם אחת

אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל.
הכלי יקר מדקדק איך יכול היה משה רבינו ע"ה לדבר אל כל ישראל, עם שישים ריבוא בפ"א, ואולי יש לפרש ע"פ אומרים ז"ל (תמיד כ"ח) אמר ר' שמואל בר נחמני אמר ר' יוחנן כל המוכיח את חבריו לשם שמים זוכה לחלקו של הקב"ה, ופירש"י ז"ל זוכה לחלקו של מקום למחיצתו, כלומר בתוך מחיצתו שכן נאמר (משלי כ"ח) מוכיח אדם אחרי, הרי הוא 'אחרי' כלומר עמי, וממילא מובן כאשר הוא זוכה להיות לחלקו של מקום כלומר עמי אזי יוכל גם לדבר אפילו לשישים ריבוא איש בפ"א.

כל התוכחות וכל הדיבורים של משרע"ה היה להרבות זכות לישראל
אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל וגו' במדבר בערבה מול סוף וגו' (א', א'). מפרש"י ז"ל בשם ספרי: לפי שהן דברי תוכחות ומנה כאן כל המקומות שהכעיסו לפני המקום בהן וכו'.

כ"ק אאמו"ר ז"ע דיבר בקדשו משרע"ה רעיא מהימנא הזכיר ומנה כל התוכחות כדי להגדיל ולהרבות זכותם ושכרם, כי בתשובה מאהבה זדונים נעשים כזכויות (יומא פו:), ונעשה מכל זה זכויות, שכל התוכחות וכל הדיבורים של משרע"ה היה להרבות זכות לישראל. (תפארת שמואל)

כל העונשין והדינין שמוגיעים על האדם, המה הם כולו טוב מהאב הרחמן
במד"ר פתח אלה הדברים הלכה אדם מישראל מהו שיהא מותר לו לכתוב ס"ת בכל לשון וכו' כך שנו חכמים אין בין ספרים תפילין ומזוזות אלא שהספרים נכתבים בכל לשון, דבר אחר אילו אומר הצור תמים פעלו (דברים ל"ב) היו אומרים זה אינו יודע טובה של מידת הדין והוא אומר הצור תמים פעלו אלא משה שכתוב בו (תהילים ק"ג) ידועי דרכיו למשה לזה נאה

הצדיקים מעוררים לתשובה

משה רבינו ע"ה הוא לעולם רבן של ישראל, וכדאיתא בזה"ק (ח"א כ"ז). דמשה רבינו ע"ה יהיה המשיח והגואל צדק ב"ב, "מה שהיה הוא שיהיה" (קהלת א' טז) ר"ת משה (תקנ"ז דף קי"א), ובכל צדיק הדור יש ניצוץ משרע"ה בבחינת משה שפיר קאמרת (ועיי"ש בתקנ"ז).

וזוה פירוש הכתוב (תהלים קט"ו י"ג) "יברך יראי ה' הקטנים עם הגדולים", היינו שראויין לברכה בשביל שהקטנים בעיני עצמם הם מחוברים להצדיקים הגדולים ביראת ה' ודבוקים המה עמהם, ועל ידי כך זוכים להרגיש ולהכיר בכל הרהור חטא ועון, וזאת בש' חרדים (מצות התשובה פ"ז) שכל מי שרוצה לשוב בתשובה ולחזור למוטב ואין יכולת בידו מחמת יצרו המתגבר עליו, שולחין לו מן השמים בחינת עיבור נשמה נשמת צדיק, שהיה מזכה רבים בחייו, לסייעו לשוב לקדושה, ואם ח"ו מלוכלך ומושפל כל כך ח"ו שנשמת הצדיק לא תועיל לו, שולחין לו נשמת משרע"ה, הנתפשטות' בכל דרא ודרא, לסייעו, וזה סוד העיבור, וזה פירוש הכתוב (דברים ג' כ"ז) "ויתעבר ד' בי למענכם" שמתעבר בכל אחד ואחד מישראל לסייעו לשוב לקדושה. (ישמח ישראל)

לע"נ הרה"ח ר' יצחק
בן הרה"ח ר' משה אריה זצ"ל
נלב"ע ו' סיון תשע"ד

מרגניתא דיצחק
פנינים בסדר פסוקי פרשת השבוע

מאמינים ר"ל ואתם אפילו הניסים הנגלים דהיינו עמוד אש וענן שאתם רואים אינכם מאמינים מחמת שאתם מגושמים כ"כ, והוכיח אותם שישומו לב לגדול הניסים והנפלאות שעשה עמהם השי"ת בכל עת ועיי"ז יזככו ויתקדשו בקדושה רבה, וק"ל. (נועם אלימלך)

הואיל משה באר את התורה הזאת לאמר (א, ה). מפרש"י ז"ל: "באר את התורה" בשבעים לשון פירשה להם. מצויים אפיקורסים הטוענים שלא ניתנה התורה אלא לקיימה במדבר, מקום שאין בו יישוב בני אדם או בארץ ישראל מקום שם חיים בני ישראל על אדמתם ואיש אינו מפריע אותם, אבל בהיותם שרויים בגלות בין עמים אחרים, בעלי תרבות ולשון משלהם, אין להיבדל מהם ולשמור על התורה ומצוותיה. לפיכך, עוד לפני שנכנסו בני ישראל לארץ ישראל, פירש להם משה את התורה בשבעים לשון, להודיע אותם, כי בכל מקום ומקום שיימצאו בין אומות שונות, מחוייבים הם לשמור תורה ומצוות, לפי שהתורה ניתנה לכל הזמנים ולכל המקומות ולא תשתנה לעולם. (ה'כתב סופר')

"אחרי הכתו את סיוחן". לפני כן לא היו בני ישראל מתפעלים מדברי משה, ודברי תוכחתו לא היו נשמעים. אמרו, איננו מכיר את החיים ואת הוויות העולם, וכיצד יטיף לנו מוסר. אבל "אחרי הכותו את סיוחן", אחרי שנחל נצחון גדול בשדה הקרב, נהגו בו כבוד וקבלו דברי המוסר שלו. (מגנזו העתיק)

"באר משה את התורה הזאת". מפרש"י ז"ל: בשבעים לשון פירשה להם. למה היה צורך לפרש את התורה בשבעים לשון? לפי שידע הקב"ה שישארל עתידים להיות פזורים בכל העולם ויתבללו בתוך האומות, ולכן פירש את התורה בשבעים לשון, שבכל לשון ובתוך כל עם וארץ יהיה ניצוץ של תורה. (חידושי הר"ם)

"לא חסרת דבר". אומר הכתוב ה' א-לקיך עמך לא חסרת דבר" (דברים ב'ז) - הרי לך סיבה ומסובב, מסובב וסיבה כאחת: אם אתה שמח בחלקך ו"לא חסרת דבר", זוכה אתה להשראת השכינה, ה' א-לקיך עמך. וגם בחילוף סיבה ומסובב: אם ה' א-לקיך עמך, חש אתה כי ה' א-לקיך עמך והכל מידו, ואתה בטוח בו ודבק בו ואוהבו, ממילא "לא חסרת דבר": כלום חסר משהו למי ששרוי בבית המלך? (תורת אבות)

"רב-לכם שבת בהר הזה". אל תראו בכל מכשול הר שאי אפשר לעבור מעליו, ואל תאמרו שתעבדו את ה' אחרי שהעקוב יהיה לפניכם מישור וכל הר בקעה; אלא "פנו וסעו לכם" - התגברו על כל המניעות, ועברו מעל כל הר כאילו היה חוט השערה. (מאור ושמש)

שבת חזון

"ל אשר שבת חזון הוא יותר גדול במעלה מכל שבתות השנה. (אוהב ישראל)

ידוע דהחסידים הרבו להפליא ולהגדיל מעלת שבת חזון, ונתן אדמו"ר ז"ע טעם לזה, כי אחר שהימים ימי בין המצרים, בהם גדולה מאוד הסתרת פני כבודו ית', והחושך יכסה ארץ, לפיכך, הארת וקדושת השבת הבאה בימים הללו, נראית ונרגשת ביתר שאת וביתר עוז למי אשר קרבת אלוקים יחפץ, כי יתרון הואר מן החושך. (דברי דוד, טשוורטקוב)

הטעם שנקרא השבת שלפני תשעה באב "שבת חזון" הסביר הרה"ק רבי לוי יצחק מברדיטשוב ז"ע, מדוע נקרא שבת זו 'שבת-חזון', כי 'חזון' הוא מלשון 'מחזה' - בשבת זו מראים לכל אחד ואחד מישראל את בית המקדש השלישי מרחוק... הוא מביא על כך משל מאב שהכין לבנו בגד יקר, והבין קרעו. הכין האב לבנו מלבוש שני, ואף אותו קרע הבן. עשה האב בגד שלישי, אך לא נתנו לבנו.

ראה נתתי בידך את סיוחן מלך השבון האמורי. סיוחן הוא מלשון שיח ותפילה, והתפילה הוא מלך שנעשה על ידיו כתר למלך מלכי המלכים הקב"ה ע"י חשבון האמורי, כלומר שמחשב הכוונה של כל אמירה ומכוון בתפילתו. ג"כ ירמוז חשבון, שעושה חשבון הנפש בשעה שעורך תחינתו לפניו ית'. וזאת ארצו' דהיינו עד שמגיע לבחי' הכנעה שהוא כארץ. (אילנא דחיי)

איכה אשא לבדי טרחכם ומשאכם וריבכם (א, יב). מסביר רש"י: "טרחכם" - מלמד שהיו ישראל טרחנין, "ומשאכם" - מלמד שהיו אפיקורסין. לכאורה קשה מילא מהמילה "טרחכם", מבינים אנו מפירושה המילולי, שהכוונה שהיו טרחנין, אבל מנין לרש"י ש"משאכם" הכוונה לאפיקורסים, הרי מהפירוש המילולי אינו מובן כן? אלא הסביר ואמר: משאכם היא אפיקורסות - יודעים אתה למה? כי האפיקורסות היא משא כבד על האדם, וסבל קשה, ואילו למאמין יש משענת חזקה ומוצקה - משא חיו קל יותר, שהכל אצלו מבוסס באמונת אומן, ואילו האפיקורס טעון ספקות והרהורים המעיקים עליו כל הזמן וכך גורם שמשא החיים קשה עליו ביותר. וזהו "משאכם" - מלמד שהיו אפיקורסין", כי רק לאפיקורס שמחשבותיו מתרוצצים במוחו יש משא כבד, בבחינת משאכם... (הרה"ק רבי נחמן מברסלב ז"ע - פנינים)

לא תיראום כי ה' אלוקים הוא הנלחם לכם (ג' ב"ב). ולכאורה תמוה למה לא אמר הכתוב 'לא תירא מהם' (דברים ז', י"ח) כמו בכל מקום, ולמה שינה הכתוב כאן. ונראה לומר שהתורה הק' בא להשמיענו כי יש בעולם סגולות ופעולות להפיל פחדים על אומות העולם, אבל התורה הק' הבטיחה לנו בשנהיה דבקים בו ית"ש אין אנו צריכים לכל זה, ולא זה שאין אנו צריכים ללחום עמהם בגשמיות אף זו להטיל עליהם אימה ופחד לזה אין ג"כ מהצורך לנו. וזה פירוש הכתוב לא תיראום, שאינכם צריכים להטיל עליהם אימה ויראה, כי ה' נלחם לכם. (אור לשמים)

ותשבו בקדש ימים רבים וגו'. אע"ג שלא שמע הקב"ה תפילתכם, מ"מ הועלתם מחצה שישבתם בקודש במקום אחד הרבה שנים אשר ידעתם. ובפירוש רש"י בשם הספרי היו י"ט שנים - מחצה ממש. וכל זה מוסר והדרכה לישראל ג"כ לדורות שלא יתייאשו מן התפילה, ואם לא תועיל כפי שמתפללים מ"מ תועיל הרבה. (העמק דבר)

כי ברכך ה' בכל מעשה ידיך. נכנס יהודי אל הרה"ק ר' ברוך מקוסוב והתאונן: באומנות הייתי לא יוצלח, טיכסתי עצות בכל מיני משא ומתן, חיבלתי תחבולות בכל סחר ומכר - ועדיין פרנסה רחוקה ממני והלאה, מה תיקוניך פייסו הוא ז"ל בדברים: כי ברכך ה' בכל מעשה ראשך לא נאמר, אלא "בכל מעשה ידיך", זאת אומרת שאין צורך לה' בעצותיך, כלומר אל תרבה בהרהורים ותחבולות, אלא לך ועסוק במלאכה ובאמונה ותמצא מלאכה. (אמרות חכמה)

אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל. אלה ר"ת אבק לשון הרע וע"ז דיבר משה "אל כל ישראל" והזהירם מפני כך, כפי שאמרו חז"ל (בבא בתרא קסה). רובן בגזל מיעוטן בעריות וכולן באבק לשון הרע. זאת אומרת שהכל נכשלים באבק לשון הרע, ולכן יש להזהיר את כל ישראל מפני זה. (מגלה עמוקות)

ובמדבר אשר ראית כו' ובדבר הזה אינכם מאמינים בה' ההולך לפניכם כו' באש לילה כו' ובענן יומם. לכאורה 'בדבר הזה' אינו מדויק. אך י"ל כשאדם הולך בגשמיות וענייני עוה"ז יום יום, עיי"ז הוא נתגשם כל כך שאפילו הניסים והנפלאות הנגלים והנראים בחוש הראות אינו מאמין, וזהו שהוכיח אותם אף שקלקלתם ואמרתם 'אחינו המסו' כו', היה לכם להאמין על ידי הניסים שראיתם בחוש העמוד אש וענן ההולך לפניכם, 'זהדבר הזה אינכם

החודש שבו נולד משיח בן דוד מסוגל לגאולה

ונזהרים, ואפילו אצל היהודי החלש ביותר, לא יהא ניתן למצוא ואפילו קורטוב של קמח. מי כעמך ישראל.

אותם הדברים אנו מוצאים בשנה זו, בחודש זה, ובשבוע זה. זה לא סוד שנמצאים אנו בחודשים האחרונים בתקופה לא פשוטה [ובל לנו להרהר, שהרי הכל נעשה ע"י מסבב כל הסיבות, מלך מלכי המלכים - הקב"ה, ואנחנו צריכים להאמין שאם הוא הביא בריה קטנה, הוא יכול לקחת אותה כמו שהיא הגיע, אבל לא זה עניננו כעת, ונדבר על כך בהמשך, ונחזור לעניננו], ובכל מדינה ומדינה חוקים וגזירות מקימים לבל יתפשט הנגיף, ויפיל חללים. ומי שעובר חלילה על חוקים אלו יש עונשים כספיים או עונשי מאסר, ולשם כך יש ממונים מכל מדינה ומדינה שאוכפים את כל מי שלא נזהר ושומר על הכללים שהציבו לתועלת הכלל, וגם כך לא מצליחים החיילים העומדים על המשמר לאכוף את מי שלא שומר על החוקים.

לפני 1952 שנים הרבה בית מקדשינו ותפארתינו בעונותינו הרבים, ועלה בלהבות השמימה, ומשום כך מתאבלים בכל שנה בבוא ימים אלו על חורבן בית המקדש, ומוותרים על דברים שאנו רגילים אליהם בכל משך השנה. לא מסתפרים. לא מתרחצים. לא מתחתנים. לא שומעים מוזיקה. לא שרים. לא רוקדים. ועוד כל מיני דברים שעושים אנו גדרים וסייגים לעצמינו באבלות על חורבן בית המקדש. וכל זה ללא חיילים או שומרים ששומרים, אלא כל יהודי ויהודי מביין כמה חסר לנו בית המקדש להביא קרבנות ולהקריב אותם ולראות את כל מעשה ההקרבה, איך שאנשים מביאים קרבנות על חטאתם, איך כהנים בעבודתם ולוים לשירם ולזמרם, ועכשיו מבכיה של חנם נקבע לנו בכיה של דורות, ועל כן מתאבלים אנו על חורבן עירנו.

כך גם יש לנו, לכל אחד ואחד, להרים את עינינו את אבינו שבשמים, ולבקש זבנה ירושלים עיר הקודש במהרה ובימינו, וכבר נוכל כולנו להקריב קרבנות, ולראות כהנים בעבודתם ולוים לשירם ולזמרם וישראל לנייהם. והגיע הזמן, כל כך הרבה עברנו, כל כך הרבה סבלנו בכל משך הגלות המרה הזאת, נא ונא יבוא אליהו לבשרינו, במהרה ובימינו, בביאת גואל משיח צידקנו שיבוא ויגאלנו השתא בעגלא ובזמן קריב.

ויש עוד פרט נוסף וחשוב שקשור לגאולה העתידה, מתקופה הזאת שבו אנו נמצאים. העיר לי אחד הקוראים, שאם נתבונן על הסגרים שנחתו עלינו היות כי הוירוס איים לנגוף בהרבה אנשים, ובכדי לתת הרף למשחית, נסגרו בבתינו, בנוסף שהיה אסור לנו להתקהל, ולא להתקרב אחד לשני בסביבות שתי מטר, ועוד ועוד, ואין כאן המקום להרחיב, שכן הדברים ידועים וברורים לכל. ואם נתבונן מעט, נמצא ששתי חודשים בתוך שנה זו נגזר עלינו להיות בסגר מוחלט, בחודש ניסן וככל הנראה בחודש שבו אנו כעת - חודש מנחם אב. בחודש ניסן כתוב לשון של גאולה "בניסן נגאלו ובניסן עתידין להיגאל", ובחודש מנחם אב גם נזכר לשון של גאולה, שכתוב שבו נולד משיח בן דוד, ובדיוק בשתי החודשים האלו שרומזים לגאולה העתידה, להורות לנו שבעזרתו יתברך נזכה לגאולה השלימה במהרה ממש, ונזכה כולנו יחד במהרה לאורו במהרה ובימינו.

1

ידוע המעשה שהרעיש עולמות אצל הרה"ק רבי לוי יצחק מברדיטשוב, בעל הספר הק' "קדושת לוי" שזמן קצר לאחר שעבר זמן ביעור חמץ לכל הדיעות, ובבתי היהודים עמלים בטרחה מיוחדת לעשות את ההכנות האחרונות לקראת ליל הסדר וחזה"מ פסח הקרבים ובאים, ובאותו זמן בביתו קרא למשמשו, ובקשה בפיו: לך נא אל רחוב הסוחרים, והמצא לי סחורה פלונית! [אותה סחורה היתה אסורה משום השלטונות, ומי שהיה נתפס היה אוסרים אותו מיד, מחרימים לו את הסחורה, ולוקחים אותו למשפט על העוול שעשה, והיה נגזר דינו לשבת משך שנים רבות בבית המאסר, והיו פעמים שגם היו נותנים קנס כספי, לבל יזהרו וישמרו!] המשמש שהיה בפליאה בעיניו כל הבקשה המוזרה הזאת, א' למה הרבי צריך סחורה אסורה, ב' עוד בערב פסח, ג' ועוד עושה מכך עסק שלם, המשמש שלא העיז לשאול מאומה, עשה באמונת צדיקים פשוטה את אשר אמרו עליו לעשות ללא אומר וללא דברים.

הוא הגיע אל רחוב הגוים, נכנס אל שוק הסוחרים, ניגש אל רוכל א' ומבקש ממנו את אותה סחורה, והוא מציע לו מחיר שאף אחד לא רואה או שומע, יוצא והולך לרוכל שני, וגם כאן הוא הציע לו סחורה מעולה יותר בפחות כסף, וכך גם בשלישי וברביעי. הוא חוזר אל רבו ואומר לו את כל מה שהיה בשוק.

כעת הרבי מבקש ממנו נחיצות ללכת אל רחוב היהודים, ולחפש בחורים ובסדקים אם יש כבר לחם, או לפחות מעט קמח חמץ! פה כבר רצה המשמש לשאוג אוי ווי, חמץ אסור מן התורה, אבל הוא יודע שאם הרבי מבקש, הוא עושה את זה ללא שום שאלות ופניות לכאן ולכאן. הוא הגיע לחצקל האופה, ביקש לחם או לחמניה, והסביר לו יפה שפסח היום, ואסור בבתי היהודים אפילו שאור חמץ כל שהוא. הוא המשיך אל משה מוכר הקמח, וביקש מעט קמח חמץ, והוא חשב לגרש אותו, איך זה קורה שיהודי מבני עמנו, מבקש משהו שאסור מהתורה. וכך המשיך וביקש וחיפש, וללא תוצאות, שום לחם ושום קמח, וכך הוא נעמד לפני רבו וסיפר לו את כל השתלשלות העניינים בלי לפספס דבר.

והמשמש שמתחילה היה בפליאה מיוחדת בדבר הראשון שביקש הרבי, ויותר מכך הדחיפות שהיתה לו בדיוק עכשיו - בערב פסח לבקש דברי חמץ, אבל הוא הבין וידע שהרבי משוטט לו בעולמות העליונים, ובוודאי ממתיק דין על ישראל, וכשמו כן הוא 'סניגורם של ישראל', לא העיז לשאול דבר, ואפילו לאחר שגמר את כל השליחיות בהצלחה רבה.

או אז הרים הברדיטשובער רב את עיניו הקדושות, והביט השמימה, וזעק מקירות לבבו: רבנו של עולם, ראה נא! הבט נא! על עמך בית ישראל האהובים והנעימים, שאצל הגוים יש סחורה שאסור בשום פנים ואופן להתעסק עמם, והזהירו אותם בכל מיני אזהרות קשות, והבטיחו עונשים רבים וכבדים, ובנוסף לכך חיילים מטעם המדינה מסתובבים ומחפשים כאלה סוחרים, ואפילו כך, אפשר למצוא את הסחורה אצל פלוני אחד ואצל פלוני שני. אבל... ליהודים כתבת בתורתך הקדושה שבל יראה ובל ימצא שאור חמץ כל שהוא בבתיים ובכל מקומות מושבותיהם, ולא שמת חיילים, והם שומרים

2

יהודים יקרים וחביבים! יש לנו במה לשמוח! אנחנו קרובים ביותר לגאולה! משיח בן דוד נולד ומגיע לגאול אותנו! בדיוק כמו משה רבינו שנולד בתוך כל הצרות, ועוד בתוך ארץ הצרות, הלא הוא ארץ מצרים, שם הוא נולד, למען שהוא יוכל להוציא אותם משם - מארץ מצרים, ממ"ט שערי טומאה שהם נמצאים, להוציא אותם ולהביא אותם לארץ ישראל! בקריאת שורות אלו נשמה בגיל וברננה שבתוך גל שני, שיש יותר נדבקים, זוכים אנו להולדת משיח בן דוד! הנה משיח בא...

3. שלושת השבועות שבין שבעה עשר בתמוז לתשעה באב, זה זמנים גדולים מאוד, שנאמר עליהם ש"המלך בשדה". נחשוב שהמלך יורד מכסאו הרם, בארמון המפואר, שאין אנחנו יכולים לגשת ולהיראות בפניו בשום אופן שהוא בעולם, וכל מקום שהוא יוצא, סובבים אותו שומרים ומאבטחים רבים, והנה עכשיו המלך החליט חרדת לעם, ולשמוע את מה שיש להם לבקש. אין לנו להיות כמו אותו כסיל שראה שהמלך לפניו, וביקש רשות לגדר בגפו בכל מקום אשר יחפץ, אלא לבקש מהמלך, הלוא הוא מלך מלכי המלכים הקב"ה את כל מה שליבנו חפץ ורוצה, הישועות שכל אחד מצפה לבואו, ה-כ-ל אבל ה-כ-ל וממש ה-כ-ל הוא יכול לתת לנו ולהשפיע לנו, אנחנו אומרים (בתפילת שחרית) "קרוב ה'" למי הוא קרוב?, "לכל קוראיו" איזה קוראיו, מה כל קורא?, לכל אשר יקראוהו באמת", מי שקורא אליו באמת, מי שמבקש ממנו באמת על כל מה שהוא צריך, אליו הוא קרוב, ושקרובים לפני המלך, אז המלך משפיע כל טוב בכל העניינים שהם לטובה ולברכה.

נבקש נא באלו הזמנים היקרים מאת המלך, ראשית כל קודם על הגאולה הפרטית, כל אחד במה שהוא צריך להיוושע, על המיצרים שיש לו, לו בקרבו, שיוכל לצאת מהם לעולמים, ולהגיע לגאולה, שממש יהיה כבר בארץ ישראל כמו היהודים, וארץ ישראל נקראת ארץ כנען, ורמז ע"כ מס' פעמים רביה"ק בעל ה"אמרי מנחם" ש'ארץ כנען' רומז להכנעה, שרק ע"י הכנעה אפשר לזכות לארץ ישראל, וגם על כך נרבה ונתפלל, שלא רק לצאת מהמיצרים הפרטיים, אלא גם להכניע ראשינו ולהיכנס לארץ ישראל, ולזכות לקבל את כל השפע הנשפע מהשמים. ולאחר מכן לגאולה הכללית, הגאולה שכולנו מחכים ומצפים, הגאולה השלימה. "באש אתה הצתה ובאש אתה עתיד לבנותה" תבנה לנו כבר את העיר ירושלים, ותרד מן השמים, ולביאת גואל משיח צידקנו שיבוא ויגאלנו במהרה ובימינו אמן ואמן.

ועוד פרט נוסף הקשור לעניינינו עתה. אמרנו השבוע ב"הלל" (תהילים קי"ד, ז) "מקימי מעפר דל, מאשפות ירים אביון" ופירש כ"ק מרן אדמו"ר מצאנז שליט"א (בר"ח מנחם אב השתא) 'מאשפות' ר"ת מ'נחם א'ב ת'ש"פ, אנו מבקשים מרבש"ע שיקים וירם אותנו מ'האשפות' שהוא מקום שפל ונבזה ביותר, 'ירים אביון' שהוא שפל יותר מהדל, תרים ותרום אותנו לאחר כל התקופה הלא קלה שכולם עוברים בכלליות, ורבים מהם בפרטיות. אפשר לפרש את הכתוב בתהילים ע"פ משל בדמיון, שיש עני ואביון, עני וחסר כל, שהולך בדלת ומבקש נדבה להחיות את נפשו, ופה נותנים לו פרוטה שחוקה, ובדלת השניה אולי עוד יותר, וכך או כך שהוא יוצא

בסופו של יום עם חופן מטבעות, ויוצא לקנות משהו בחנות למען להחיות את נפשו. שלושת השבועות שבין שבעה עשר בתמוז לתשעה באב, הם זמנים ש'המלך בשדה' המלך יורד אלינו, אנחנו דופקים על הדלת ומבקשים "קול דודי דופק, פתחו לי" נא תפתח לי, והמלך שנראה כמו אדם מן השורה פותח לו, ויכול לבקש כל מה שהוא צריך.

ועוד אפשר לפרש את תיבת 'אביון' על דרך הגימטריא. 'אביון' בגי' ע"ד' ומאמר הכתוב "בטחו בה' עדי עד", במצבים קשים אדם חלילה יכול לשכוח מי ברא כל אלה, מי אמר ויהי, מי גזר ויקום, והוא לא שם בטחונו במי שהוא עושה ועושה לכל המעשים, אנו מבקשי בעת הזאת, שה' יתן לנו את הכח לא לשים את הבטחון שלנו באנשים בשר ודם, אלא נשים את כל בטחונינו רק ורק בהשם אמת, ובכך נוכל לחזק את עצמינו ביתר שאת כל הימים.

ולפני שנסיים את דברינו, אנו אומרים (בתפילת שחרית) "רצון יראיו יעשה ואת שועתם ישמע ויושיעם" דהיינו שהקב"ה שומע ומקבל את רצונות יראיו, ואת 'שועתם' כלומר את מה שהם מבקשים מאת הבורא ית"ש, 'ישמע ויושיעם' הוא שומע ומיד מושיע אותם. ולא יזיה יראים מתכון הכתוב, אז בהמשך אנו אומרים 'רוצה ה' את יראיו את המיחלים לחסדו' הקב"ה 'רוצה' את היראים ש'מיחלים' וממתיינים 'לחסדו' דהיינו שלא בוטחים בגבורתם, רק ממתיינים לחסדי ה' יתברך, ולכן הקב"ה יגאל רק את עם ישראל מהגלות.

מה זה הלשון 'מיחלים'. אנו מוצאים (ספר התהילים ק"ל, ז) "יחל ישראל את ה'", כי עם ה' החסד והרבה עמו פדות" בני ישראל ממתיינים ומקוים לישועת ה' שיושיעם ויוציאם מהגלות, כי רק הוא יכול לעשות חסד עם בראיו, והוא יכול לפדות אותנו מהגלות. א"כ יוצא לנו שהלשון 'מיחלים' זה לא לשון תפילה או בקשה, אלא שמיחלים ומקוים בכל עת לישועת השי"ת, דהיינו שתמיד מרימים אנו את עינינו את אביונו שבשמים, ותמיד בוטחים ומקוים לישועות הכלל והפרט. "לך ה' חיינו, לך ה' קוינו" לך ה' ניחל" לו אנחנו מחכים בביאת גואל צ' במהרה ובימינו, לו אנחנו מקוים כל הימים, ולו אנחנו מיחלים, ובזכות זה "תתקבל צלותהוון ובעותהוון דכל בית ישראל קדם אבוהוון די בשמיא" ונאמר אמן. נכון ותשאל את עצמך, קורא יקר! על מה בחר הכותב לדבר על אלו העניינים המוזכרים לעיל. נענה ונאמר: בפרשת ויקרא דיברנו בשבח האמונה והבטחון שיש לנו בכל הזמנים, ובפרט בימים בתקופה זו. ואחר הקוראים האיר את עינינו בר"ת שכל כך תואם לדברינו עתה, קרנ"ה ר"ת ק'דבת ה'שם ר'אה נ'א, שגם שאנחנו נמצאים בתקופה לא קלה זו, אנחנו יכולים חלילה להסתפק בכל מיני דברים, ואכמ"ל. ועל כן יש לנו לשמוח בשמחה מיוחדת, וכמו שראינו כבר לעיל בדברינו.

ויהי רצון שכבר לא נשב בדד, ונזכה כבר כולנו להיות יחד בשמחה שלימה, וכמאמר הכתוב "ובאו לציון ברננה", שימים אלו יהפכו לששון ולשמחה, ומאבל ליום טוב, ויחד בגאולה השלימה עם ביאת גואל משיח צדק, ולבנין בית מקדשינו במהרה ובימינו. ותפילתנו יתקבלו בשמים לרחמים ולרצון לפני אדון, לישועה ולנחמה.

ב"ה, "עד הנה עזרנו רחמך, ולא עזבונו חסדיך ה' אלוקינו" כבר גיליון ה"ט' שבו אנחנו זוכים להעלות בגיליון אוצרות נחמדים ומתוקים, המשמחים ומרנינים כל לב, ומחזקים בעת צרה או רוחה. זכינו להביא מעל גבי גיליון זה את המדור אשר נראה לעינינו "חזקנו קורא נא" להתחזק יחד במעשי צדיקים ובפנינים יקרים ונפלאים שליטתנו מצדיקים חסידים וישרים מעל במה זו. רוצים אנו למען אשר ישאר ימים רבים, ויביא לחיזוק האמונה והבטחון בכל המצבים בחיים, רוצים אנו ללקט את כל המאמרים לפונדק אחד, אשר יתאגדו בחוברת אחת. לכן בקשתינו שטוחה אל כל הקוראים והמעיינים שהיו להם הערות או הארות על כל הנכתב במאמרים האלו, שאל ימנעו טוב, ויביאו את הדברים אל הדואר האלקטרוני המופיע בסוף הגיליון, או בכתיבת הודעה אל מערכת הגיליון במכשירי "נדרים פלוס" בקופת ע"ש "עלון אשרי האישי". ויהי רצון שנזכה תמיד לחזק - ולהתחזק, לעודד - ולהתעודד, לשמוח - ולשמוח, ונשמע רק בשורות טובות, ישועות ונחמות.

הוא שומר את הבגד אצלו ורק "לפרקים רחוקים ידועים" הוא מראה לבן את הבגד, באומרו, שאם יתנהג כראוי - יקבלו. בשבת זו שעליה המליצו צדיקים: "רב לך שבת בעמק הבכא" - שהשבת הזאת שנמצאת לכאורה בעמק הבכא, בתוך החושך של האבל על חורבן הבית, היא רב לך - היא השבת עם האור הגדול ביותר, כי כאשר יש חושך גדול, אז האור מאיר ביותר! בשבת זו הקב"ה מאיר לנו באור גדול ואומר לנו: "ראו ותחזו את הבגד היקר שתפתי עבורכם!..." (פנינים)

וז"ש אהבתי כי ישמע וכו' ובימי אקרא, כי הנה כתוב תפילה לעני כי יעטף וכו', ובזוה"ק שתפילת העני בעת צר לו מעטפת כל התפילות להעלותם ברוח, וכן תפילת ישראל בימי המצרים שמתפללים בלב נשבר מתקבלת לרוח יותר מכל השנה. וכן ידוע מימריה דהרה"ק ר' אורי מסטרעליסק זי"ע שאמר שהתפילה בשבת חזון צריך להיזהר בזה בכוונה כי הוא מעלת כל התפילות של השנה שהיא בחי' תפילה לעני, ואולם אנו מבקשים שיהיו הימים ימים שלנו ולא של עשו הרשע ונתקבל התפילה לרוחן בימי הרמת

קרנינו, וז"ש כי הטח אזנו לי ובימי אקרא. (תפילת מרדכי לתהילים)
מה שמובא בגמ' שר' צדוק התענה ארבעים שנה שלא יחרב ביהמ"ק, וקשה הא לא הועיל כלום כי לבסוף בעוה"ר נחרב, אך כוונתו היה בכל יום ויום שרק היום לא יחרב ובכל יום התענה על יומו שלא יחרב היום. וכן מצינו בפירוש במדרש איכה אצל ר' אלעזר המודעי שהתפלל כל יום על יומו לשלום. ויש ללמוד מזה דרך לעבודת השי"ת שבכל יום תמיד יתפלל האדם להציל היום מיצה"ר ולמחר על יום מחר כי אם יתפלל פעם אחת אי אפשר רק לעשות משפט ה' דבר יום ביומו כנ"ל. (תפארת שלמה)

לתשעה באב

כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה. הכלל הוא כל כוחות האדם נמשך אחר המחשבה בזה שהאדם חושב נמשך כל עצמות האדם. ונמצא כאשר האדם חושב בקדושה ומתאבל על ירושלים אז מחשבתו ועצמותו בקדושה, וזוה"ק הוא לשון הזדככות אז האדם מזדכך ורואה עתה בשמחה קצת דהינו קצת משמחת ירושלים איך יהיה לע"ל. (קדושת לוי)

מעשי צדיקים

לרגל יו"ד קדישא של רבינו ה"חזקה הקדוש מלובלין" הבאנו צרור סיפורים מהילוכו בקודש

ה'חזקה' הקדוש מלובלין סיכן את נפשו לקירוב הגאולה

תלמיד אחר, הרה"ק רבי נפתלי מראפשיץ זי"ע אירע דבר נורא. בעודו רוקד ושמח עם תלמידיו בבית המדרש, אחזה אש בביתו. בעוד ר' נפתלי עומד ושר שירות ותשבחות ומכוון כוונות על פי תורת הסוד, ברחו בני ביתו מן האש, ומשרתת אחת שלא הצליחה לברוח מתה באותה שריפה.

בינתיים, בלובלין, פרש ה'חזקה' אל חדרו הפרטי שבקומה השנייה. על החלון שבחדרו עמדו בקבוקים ריקים, שמהם שתו החסידים מי דבש לרגל החג. לפתע שמעה הרבנית קול ילד בוכה בפתח ביתה. יצאה הרבנית מן החדר, והלכה לפתוח את הדלת, אולם כשפתחה לא ראתה בחוץ נפש חיה. מיד שבה אל חדרו של הרבי, אך ה'חזקה' נעלם מן החדר. לא ידעה הרבנית מה אירע לו, אולם הבינה כי כנראה יצא מבעד לחלון ונתפס. ואולם לא ייתכן שה'חזקה' טיפס על החלון כי החלון גבוה מדי, וגם הבקבוקים הריקים עוד היו מונחים שם, על אדן החלון הפתוח. נוסף לכך, כחמש עשרה שנה התגורר החזקה בחדר זה, ומעולם אפילו לא הביט החוצה מבעד לחלון.

אחר כך סיפר ה'חזקה' כי פסק דין יצא כנגדו מן השמים על שניסה לדחוק ולקרב את הגאולה. כוחות עליונים הפילו אותו מן החלון כדי להמיתו, אולם המגיד מקאזניץ מיהר ונא מן העולם העליון, ופרס את כנף בגדו וכך ריכך את הנפילה. למעשה, כך נודע ל'חזקה' באותו הרגע על הסלקותו של המגיד מקאזניץ. לאחר הנפילה חיפשו החסידים את ה'חזקה' במשך כמה שעות ולא מצאו אותו. לבסוף, אחד התלמידים שחיפש במרחק של כמה עשרות צעדים מן הבית שמע קול אנחה. כששאל התלמיד: "מי כאן?" שמע את קולו של ה'חזקה', שאמר את שמו: "יעקב יצחק בן מייטל". מיד החלה מהומה, והתלמידים נאספו כדי לשאת את רבם הפצוע אל הבית. בעודם נושאים אותו בזחירות, שמע התלמיד, שזכה לאחוז בראשו של החזקה, והנה שפתיו של הרבי לוחשות את תפילת "תיקון חצות" שנהג לומר תמיד באותה השעה בדיוק, באחת עשרה בלילה.

בגלל פצעיו הקשים של הרבי בטוחים היו מתנגדיו כי מותו קרב. מיהרו לשאתו יין ולשמוח. כששמע על כך ה'חזקה' אמר: "כשאצא מן העולם, אלו לא ישתו אפילו מים". וכך אכן היה. כעשרה חודשים מאוחר יותר נסתלק ה'חזקה' לבית עולמו ביום צום תשעה באב, שבו חל איסור אפילו על שתית מים.

הכרת הטוב של ה"חזקה" הקדוש מלובלין

ורק בהגיע מוצאי יום הכיפורים כשהיה בדיחה דעתיה שאלו אותו על כך, אמר להם ה'חזקה' שיספר להם מעשה וכה סיפר: מעשה בעשירי אחד שהתגורר באחת העיירות בסביבות לובלין והיה מגיע כל שבוע ביום שישי ליריד שהתקיים בלובלין, ולקראת שבת היה שב לביתו. באחד השבועות נתאחרר השעה ולא היה סיפק בידו לשוב לביתו, והיה צר לו שיצטרך לשהות בשבת בבית מלון ולשלם עבור כך ששה רייניש, והחליט שהרי בלובלין מתגורר איזה רבי גדול ומגיעים לשם הרבה חסידים, ונותנים שם אכילה ושתייה ושינה בחינם, ואפילו אם יצטרך להיכנס לרבי עם קוויטעל

בימי מלחמת נפוליאון בצבא הצאר ברוסיה, גברה מאוד הציפייה לביאת המשיח. וכשהובס צבאו של נפוליאון בשנת תקע"ד, האמינו רבים שהגיע זמן הגאולה. גם הרה"ק רבי יעקב יצחק, החזקה מלובלין זי"ע"א (יומא דהילולא ט' באב), שהציפייה לגאולה בערה בו מאז ומתמיד, סבור היה שכעת הוא הזמן המתאים לכך. החזקה זכר כי כמה שנים קודם לכן, בשנת תק"ע, כשנפטר הרה"ק רבי לוי יצחק מבראדיטשוב זי"ע"א, הוא הבטיח כי לא ינוח ולא ישקוט בעולם העליון עד שייביא את הגאולה. בשל כך, בשנים שבהן רעשה הארץ ממלחמות נפוליאון, ראה בכך ה'חזקה' סימן למאמצים שעושה ר' לוי יצחק מן השמים.

כמה שותפים הצטרפו אל החזקה כדי לסייע לו. ביניהם היו תלמידיו: "היהודי הקדוש" זי"ע"א, הרה"ק בעל ה"מאור ושמש" זי"ע"א והרה"ק רבי נפתלי מברזאן זי"ע"א. אל אלו נוסף שותף חשוב - המגיד הקדוש מקאזניץ זי"ע"א. ה'חזקה' גם קבע את הזמן המתאים לגאולה שתבוא - ליל שמחת תורה של שנת תקע"ה. יום זה, שיחול לאחר שכבר נמחלו העוונות של עם ישראל בימים הנוראים, יהיה מתאים לשמחה שבביאת הגאולה. עוד קודם לכן נפטר "היהודי הקדוש", וזאת כדי שיוכל לסייע מן השמים למאמצים שייעשו בעולם הזה.

כשקרב המועד, אמר הרבי לחסידיו: "דעו לכם, כי אם יהיה הפעם הזאת חג שמחת תורה טוב, אזי גם תשעה באב - יום החורבן - יהפוך מיום אבל ליום שמחה. "עוד דבר אמר הרבי לחסידיו - שיישארו יחד בחדר הגדול שבבית, ואם הוא יפרוש אל חדרו הפרטי, עליהם לשמור עליו היטב. ואולם אף שדיבר אליהם, נעשו החסידים כחירשים, ולא שמעו מה שאמר להם. אז פנה הרבי אל זוג הרבנית, וביקש ממנה שתשמור ותשגיח עליו בלילה הזה. אולם מן השמים היה זה, ששמירה זו לא הועילה: "אם ה' לא ישמור עיר - ש ו א שקד שומר" (תהלים קכז, א). וכך נכשלה משימתם:

כבר בערב חג הסוכות נפטר המגיד מקאזניץ, אך ה'חזקה' לא ידע על כך דבר. אחר כך אמר ה'חזקה' כי אילו היה יודע שהמגיד מקאזניץ כבר אינו בעולם הזה, לא היה מסתכן ומנסה לקרב את הקץ. כשהגיע ליל שמחת תורה שהה ר' קלונימוס, בעל ה"מאור ושמש" ותלמידו של החזקה, בביתו שבקראקוב. לפתע אבן הוטחה בחלונו וניפצה את הזכוכית. מיד אמר ר' קלונימוס: "מי יודע מה קורה כעת בלובלין, אצל ה'חזקה'..." ופרץ בבכי. גם בביתו של

וליתן פדיון של שני רייניש הרי עדיין ירוויח ארבעה רייניש. הוא לא חשב הרבה והגיע אכן לבית מדרשי וקיבל אש"ל בחינם. ובמוצאי שבת קודש נכנס אלי ונתן קוויטעל עם שני דייניש ואח"כ נסע לביתו. לאחר כמה שנים נסתלק אותו יהודי לבית עולמו, וכשעמד לפני בית דין של מעלה לא היו טענות מיוחדות עליו, כי היה סוחר ישר ונשא ונתן באמונה ועל כן פסקו לו גן עדן. ברם בהגיעו לגן עדן לא נתנו לו להיכנס בטענה שהוא אינו מהול כהוגן, והוא החל לצעוק ולטעון שהוא אינו אשם בכך, אך לא הועיל מאומה, משראה שאין מתייחסים לטענותיו, צעק שהוא היה פעם אחת בחייו אצל הרבי מלובלין, ואף נתן לו קוויטעל, והוא נקרא "חזוה" כי הוא רואה מסוף

לעשות נחת רוח לבורא ית"ש

העולם ועד סופו, ואם כן יש לו טענה ותביעה כנגדי על שלא גיליתי לו שהוא אינו מהול כהלכה, ואכן פסקו בבית דין של מעלה שהנני צריך לתקן את אותו יהודי, ובאותו היום שהלכתי עם הבגד המיוחד תקנתי את אותו יהודי, סיים הרה"ק החוזה מלובלין. וסיים הרה"ק רבי אלעזר מקאזניץ, אם יהודי זה שהלך אל הרה"ק מלובלין רק בכדי להרוויח ארבעה רייניש, זכה שהרה"ק מלובלין יעשה לו טובה בעולם העליון, אם כן אתם שעשיתם לי טובה גדולה כל כך, שהבאתם לי את הדברים הנחוצים, כל שכן שזה יהיה לטובה עבורכם.

להכין את בינורך בראוי מראש, כדי שהמלך לא יאלץ להמתין! ענה הזקן: 'תודה לאל, יש למלך משוררים ומנגנים רבים שבקיאם בנגינה יותר ממני, ויכולים לשמח את לבו. ובכל זאת רצה המלך להשתעשע בכינור שלי. ואם כן, ודאי רצונו הוא לסבול את דרכי ומנהגי, כי לולא כן לא היה לוקח אותי ועוזב את המנגנים והמשוררים העומדים לפניו.' כשסיים את המשל שלו, אמר החוזה:

הנמשל: "הלוא יש לפני בורא העולם כמה רבבות מלאכים שעושים את רצונו ומשמיעים את תהילתו, ובכל זאת הוא עוזב אותם ולוקח אותנו. ואם כך, הוא מוכן לסבול גם את ההפסקות שאני עושה בשעת התפילה."

נוהג היה ה'חזוה' הקדוש מלובלין זיע"א (יומא דהילולא ט' מנ"א) להריח טבק בשעת התפילה. פעם אחת העירו לו בדרך כבוד: "רבי, הלוא אין ראוי להפסיק לשם כך באמצע התפילה." השיב לו הרבי במשל: פעם אחת עבר מלך גדול בשוק, וראה אחד מזקני העניים שר ופורט בכינור. המלך אהב מאד את מה ששמע, ורצה לשמוע עוד משירי האיש. ציווה המלך כי האיש הזקן יהיה בין המשוררים המנגנים לפניו, ובכל יום היה נכנס הזקן להיכלו לנגן לפניו בכינורו. והנה, בכל פעם שניגן, התנתקו מיתרי הכינור באמצע השיר, והיה על המלך להמתין שעה ארוכה, עד שיתקין הזקן מחדש את מיתרי הכינור ויכוון אותם. אחד מן המקורבים לחצר המלך אמר לכנר הזקן: 'הרי אתה מורד במלכות, בכך שאתה מצער את המלך. עליך

שיבנה בית המקדש במהרה בימינו

קח את האבנים האלו, יחד עם האבן מלב האמא.

ואם תאמר לי השם בשמים שבכדי לבנות את בית המקדש חסר לך מים.

את זה בודאי יש לך במידה גדושה שערי דמעות לא ננעלות יש לנו כל כך הרבה בכיות ודמעות קח את הדמעות של כולנו, יחד עם דמעותיה של האם הקדושה.

מסיים הצדיק, ואומר בקול: כדי לבנות את בית המקדש יש כבר הכל.

ותחזינה עינינו, בבית מקדשנו משיח בן דוד יגאלנו.

ירויין מדשן ביתך עשה למען באים על קידוש שמך.

משיח צדקנו בקרוב בימינו, ונאמר אמך.

(מתוך גראמפון של א. ו. הי"ז)

על המוקד לכבודך, באש הלהבה של נרות שבת האהובה.

הרבי הקדוש, ממשיך ואומר ריבונו של עולם אני לא מוותר.

אתה הרי הבטחת, שתבנה בית חדש אותו תבנה באש, את בית המקדש.

ריבונו של עולם, מתי כבר נתבשר כדי לבנות את בית המקדש, שום דבר לא חסר.

ואם תאמר שאש אתה צריך ומבקש ריבונו של עולם, קח את האש הנורא

של האמא שעלתה למוקד בשואה עשה למען קדושים ושלוחים באש. ואם תאמר לי, שאתה צריך לבנים חסרות לך אבנים.

ריבונו של עולם תביט עלינו בלב פנימה אתה הרי כל יהודי כל כך אוהב תראה איך כל אחד סוחר אבן כבדה על הלב

לפני שאני מוסרת נפשי להשם תן לי גפרור אחד, ורצוני יתגשם אני רוצה להדליק נרות שבת המלכה, היא כבר כאן.

היא מדברת חרש אל ה' בשמים אתה יודע שיש פעמים שמכסים את העיניים

כשאומרים שמע ישראל וכשאמא מדליקה נרות אל מול השלחבת

ריבונו של עולם, אני מדליקה עכשיו את נרותי אני מכסה את פני בשתי ידי ושתי הפעמים מכאן ביחד אני משלחבת.

עוד רגע קט הנר כבר בוער מברכת אשר קדשנו, להדליק נר.

היא בוכה שמע ישראל, בכונה למסור את נפשה היא כבר מוכנה.

בקשה אחרונה אני מבקשת אני מוסרת את נפשי, ומתקדשת.

הרבי הקדוש מלעלוב, יושב בלי"ל על שולחנו הטהור בהתלהבות.

פניו בוערות כאש לפידים ומסביבו עומדים כל החסידים.

פותח הרבי הקדוש בדברי תורה במעשה שהיה, איום ונורא.

במלחמת העולם, המלחמה האיומה רצו שונאי ישראל לאבד את כל האומה.

יהודים עמדו בשואה להשליכם למדורה.

נשפך דמים או הו כמים

לקחו אותם ביסורים, זקנים עם נערים

ובקידוש ה' נשמתם עלתה לשמים.

פעם אחת בערב שבת לפני השקיעה

אל הקצין במחנה אישה מגיעה היא מבקשת ממנו, הנה זה הזמן

כתובת מייל של מערכת הגליון
a13215113@gmail.com

עלוך זה נתרם

לע"נ הרה"ח רבי יוסף אלימלך בן הרה"ח רבי חיים אליעזר ז"ל

נלב"ע י"א אלול תשע"ח. ת. נ. צ. ב. ה.

לע"נ

מרת מלכה בת הרה"ח ר' יוחנן דב הלוי ע"ה - נלב"ע ד' שבט תשע"ד ולע"נ הרב אברהם בן הרה"ח ר' יוחנן דב הלוי ע"ה נלב"ע ז' אדר תשע"ה ת. נ. צ. ב. ה.

לע"נ הרה"ח ר' יצחק בן הרה"ח ר' משה אריה ז"ל נלב"ע בחג השבועות תשע"ד ת. נ. צ. ב. ה.

לע"נ הרה"ח ר' שלמה זלמן בן הרה"ח ר' יוסף ז"ל נלב"ע ט' באב ת. נ. צ. ב. ה.

ע"י הרה"ח הר"ר בנימין וינברגר שליט"א לע"נ אביו הרה"ח ר' דוד בן הרה"ח ר' יהודה ז"ל נלב"ע י"ב מנחם אב תשל"ד ת. נ. צ. ב. ה.

המעוניין לתרום להוצאות העלוך להצלחה, ברכה או לע"נ יפנה לעורך הבה"ח ישראל פינגבוים הי"ו, או להפקיד בבנק פועלים, סניף 533, מס' ח-ג-540321 ע"ש ישראל בנימין פינגבוים. ניתן לתרום מכספי מעשר.